

Per tog Plads i en Stol et Stykke borte fra Jakobe. Hun sad tankefuldt med Haanden under Kinden og saa gennem Vinduet op paa den røgfærvede Himmel.

»Veed du hvad —?« sagde hun saa uden at tage Øjnene fra Skyerne. »Jeg tror, at dersom jeg havde vidst, din Moder var mig saa nær, — jeg havde ikke kunnet lade være med at gaa hen til hende. Især ikke dengang, da jeg lige var kommen hjem fra Rejsen og følte mig saa forfærdelig ene og trængte til et Menneske, med hvem jeg rigtig kunde tale om dig. Tror du, hun vilde have modtaget mig?«

»Jeg veed det ikke.«

»Aa jo, det vilde hun nok. Jeg er overbevist om, at hun vilde det, ... og at hun tilsidst havde forstaaet os.«

»Kan du huske, det troede du ogsaa, dengang du i lignende Hensigt gjorde Eberhardt et Besøg. Og det blev dog kun til Skuffelse for dig.«

Det varede lidt, før Jakobe svarede. Det var ikke, fordi hun ikke mindedes sit Møde med Pers Broder. Dertil havde hans blege Øjne og hans Tales uanfægtelige Selvretfærdighed gjort for stærkt et Indtryk paa hende. Erindringen om hin bevægede Scene i det uhyggelige, kolde og nøgne Kontor havde netop i den allersidste Tid meget hyppigt opfyldt hende og vakt hendes hemmelige Bekymring, fordi hun mere og mere hos Per fik Øje for Familjeligheden med denne Broder.